

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm Novembris Et Decembris

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10263

Libellus Athanasij Episcopi Alexandrini de Passione imaginis Domini nostri
Iesu Christi, in Beryto vrbe Syriæ crucifixæ, &c.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77423](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77423)

potest. Ipso autem vniuersorum Deo, & non alio, aperte clamante in Euangelijs, Quod fecistis vni horum fratrum meorum minimorum, mihi fecistis, contemnimus & despiciamus. Respicimus: videamus quàm sit leue & facile præceptum. Ex superuacaneis & inutilibus, & hic & illic dispersis rebus nostris, clamat, vt regnũ cælorum comparemus, & nolumus. O quantum lugebimus, quando volentes nihil omnino poterimus.

Sed mihi, inquit, rerum necessariarum ne satis quidẽ suppetit. Quid dicis? Ne frigidæ quidem aquæ poculum dare potes petenti? & nec sermonem quidẽ benignum? Et quonam modo possunt hæc esse rationi consentanea? Et pro his, (ô miraculum & clementiam) si dantur pauperibus bono & non nimis curioso animo, pollicitus est Deus se esse nobis daturum regnum cælorum. Hæc ergo omnia scientes, ô dilecti, cum ieiunio iungamus misericordiam, qua tanquàm pennis anima nostra è terra in cælum extollitur. Eieiunio quidem nos liberante ab animi perturbationibus, elemosyna autem æternam vitam conciliante, nulla in re deficientes, simul cum Christo sponso ingrediamur. Hæc quidem satis superque dicta sunt misericordibus: duris verò id totum ne syllaba quidem esse videbitur.

Nos autem martyrem laudemus ijs, quas par est, laudibus, & miraculi semper recentem memoriam in nobis circumferentes, glorioso martyri fideliter exclamemus: O splendor martyrum, & decus sanctorum. O verè Dei donum. O custos & inuisibilis defensor fidelium, nè obliuiscaris nostræ paupertatis & humilitatis: sed semper pro nobis intercedere nè te pigeat, ô vir in primis admirande: nec nos, qui quotidie ab animarum nostrarum, qui cadit in intelligentiam, Iuliano, nempe qui & tunc & nunc est author mali, inimico oppugnamur, despicias ô vir maxime venerande. Te enim etiam post mortem credimus viuere, vt Dominus dixit, dicens: Qui credit in me, etiam si mortuus fuerit, viuet. Tu autem, qui non solum credidisti, sed etiam pro ipso es mortuus, ô merito laudande martyr, in Deo viuis vita, in quam non cadit senium, & quæ non terminatur. Vt qui ergo in Christo viuas, & stes prope eum, redde eum tuis precibus propitium tuis famulis: vt per te liberati ab ijs, quæ hic sunt, molestijs, quæ illic sunt bona, consequamur gratia & benignitate Domini nostri Iesu Christi: Cui gloria & potentia nunc & semper, & in secula seculorum, Amen.

LIBELLVS ATHANASII EPISCOPI ALEXANDRINI, DE PASSIONE IMAGINIS DOMINI NOSTRI

Iesu Christi, in Beryto vrbe Syriae crucifixæ: qui in septima Synodo œcumenica Actione 4. vnde nos eum descripsimus, citatur, & Athanasio tribuitur: quod non parum facit ad libelli auctoritatem.

EVATE oculos intellectus vestri, nouum hoc spectaculum contemplantini, inspice in Dei immensum hoc miraculum, date ei gloriam, illius inexplicabilem erga homines amorem, illiusque dispensationis magnitudinem considerate, lachrymas cum letitia fundite. Apud Deum nihil nouum. Deus enim existens, cuncta potest. Quod autem in diebus nostris & nostri causa factum est, corda omnia quæcunque audient, in stuporem ducet. Stupuit cælum propter talia ausa. Abyssus conturbata nimis est. Sol, luna, & reliqua sidera obtenebrata sunt ob tale facinus. Rursus autem lætata sunt ob id, quod circa se Deus dispensauit. Cunctæ cælorum virtutes, audite, & stupefcite in eo, quod factum est in diebus nostris. Intelligentes, intelligite: inclinate aures vestras, vt ex corde audiatis.

Berytus ciuitas est in finibus Tyri & Sidonis sita, vestigalis aurè Antiochiensibus. In hac ciuitate cum Iudæorum natio frequens esset, contigit vt prope synagogam, quam illic amplam habet, quidam è Christianorum numero domicilium à quodam conductum habitaret. Hic ex aduerso lectuli, imaginem Iesu Christi Domini nostri fixerat. erat hæc sanè veneranda, quod integram Christi Domini proportionẽ exprimeret. Contigit autem non ita diu post id temporis, Christiano mansionẽ aliquanto amplioem quarere: neq; id omninò fortuito factum est, sed ex diuina dispensatione, quæ

Matt. 25. Cap. 13. Etiam pauperimi vt possint praticare elemosynam. Matt. 10. Misericordia ieiunio iungenda. Matt. 25.

Cap. 14. Inuocat sanctum martyrem.

Iohan. 11. Sancti viuunt in Deo.

Nouemb. 9.

Apud Deum nihil nouum.

Cap. 1. Berytus ciuitas.

Antiquissima Christi imago.

UR IUS
gter
daber
RVIII
5

1. Tim. 2. quæ omnes cupit in agnitionem veritatis venire, & saluos fieri, exhibens miracula his qui illum colunt, & piè in illum credunt: verum in redargutionem diffidètiùm, confirmationem autem & stabilimentum credentibus. Quærebat itaque, vt dicere coeperam, Christianus ædes maiores: quas cum in alio ciuitatis loco inuenisset, è domo, quam prope synagogam habuit, in alteram migravit. Cumq; res suas omnes in eam transtulisset, imaginem tamen illam Domini illic fortè reliquit, obliuione quidem illud, sed tamen diuina dispensatione. Iudæus autem commoditate loci captus, ædificulam illam condixit, nondum animaduertens eiusmodi imaginem illic affixam: suaque isthuc transferens, aliquandiu illic habitauit.

Christi imago in curia domo relicta. Quodam autem die cum hic gentiliùm suorum quosdam in prandium inuitasset, contigit, vt quidam conuiuuarum, sublatis oculis, imaginem Christi Domini nostri inspiceret: moxq; conuersus ad conuiuatore, Tu, inquit, Iudæus cum sis, qua fronte tandem audes huiuscemodi imaginem domi tuæ habere? Non dicam, hic quot plura conuiciorum & maledicta in Dominum Saluatorem effuderit. Conuiuator autem seipsum purgare studens, affirmabat etiam sanctè, se huiuscemodi imaginem hæcenus non vidisse: atque ita qui inuitatus erat, tacuit. Postquam autem fuisset egressus, ad principes sacerdotum hominem detulit, quòd imaginem Saluatoris in ædibus conseruaret, Nazaræumque non ciecisset. Illi verò audita re, interrogauerunt num id posset approbare. Clamante illo, se posse cõfirmare quæ diceret, omnes congregati & furore perciti, illo quidem die nihil egerunt: sed manè factò, congregati summi sacerdotes & seniores, cum ingenti hominum eiusdem nationis turba, assumpto simul delatore Iudæo, ad ædes illas, in quibus imago Domini nostri habebatur, ire pergunt.

Cap. 2. Cum autem ad eum locum venissent seniores & principes sacerdotum cum ipso simul delatore, irrunt in domum, & confestim imaginem Saluatoris Domini nostri cõtemplati, furore pleni, Iudæum quidem extra synagogam eiciunt, imaginem verò detrahunt, dicentes: Quemadmodum patres nostri illuserunt ei, ita & nos faciamus. Tunc omnes coeperunt expuere in faciem sanctæ imaginis Christi, colaphisque hinc illinc faciem cædentes, dicebant: Quæcunque designarunt patres nostri in illum, ea & nos quoque faciamus in illius imaginem. Deinde inquit: Audiuius quòd illuserunt ei patres nostri: faciamus idem hoc & nos quoque. Mox talia conuicia euomuerunt in Iesu Christi imaginem, quæ nemo sana mētis excogitare posset. Addunt deinde: Audiuius patres nostros pedes manusque illius clauis fississe: quid obest, quo minus & nos idem tentemus? confestim autem imaginis Domini pedes manusque clauis ferreis forauerunt.

Mar. 17. Deinde infano ore clamant: Audiuius quòd & aceto & felle imbuta spongia illum potauerunt: faciamus & nos similiter, acceptaque spongia aceto plena, ad os imaginis applicuerunt. Rursus aiunt: Notum nobis est, quòd & calamo caput illius patres nostri percusserunt. Fiat id ipsum etiam à nobis pariter. Sumpto igitur calamo, caput Domini cædere coeperunt. Tandem aiunt: Clarum nobis est, quòd lancea latus illius pupugerunt. nihil à nobis omittatur. addamus & hoc ipsum, itaque lanceam

Vide stupendum miraculum, in emanatione sanguinis ex latere imaginis Christi. cuidam porrigentes, iusserunt, vt latus imaginis Dominicæ transfigeret. Ex eo autem confestim sanguinis & aquæ riui emanare coeperunt. Christe, gloria tibi. Incomprehensibilis Domine, gloria tibi. Quis tibi similis Domine? Quis alius præter te Deus, faciens horrenda signa & terribilia, & obstupescenda in cælo & in terra? O admirabilis mediator Dei & hominum, & homouision, mundi redemptor ac Saluator, totius bonitatis & pietatis fons & origo. O quætuus es Domine Iesu in humilitate, qui cum esses Deus, morticinum nostræ carnis suscipiendo, homo fieri dignatus es pro salute generis humani, quem impij & crudeles paulò minus ab Angelis minoratum cernentes, horribili morte plectere non erubuerunt. O quàm magnus es noster Saluator in patientia, qui in tempore tuæ traditionis, tuo traditori ad te venienti, osculum præbere non renuisti, & seruo Malcho Apostoli gladio abscissam auriculam redintegrasti, quando ad passionis victimam velur ouis mansuetus deducebaris. O quantus es in misericordia Christe, spes vnica mundi, qui cum in Cruce te ipsum hostiam Deo patri exhibuisses sanctam & immaculatam, pro tuis crucifixoribus veniam postulasti, dicendo ad patrem: Pater, ignosce illis, quia nesciunt quid faciunt. Tunc quidem pro nostra salute * incuruatus, in eadem carne, quam ex Virgine sancta & immaculata assumpseras, mortem pertulisti crudelem. Et qui eras in substantia cum patre

Luc. 23.
* incarnat
legendum
puto

patre sanctoque spiritu, vnus & impassibilis existens & inuisibilis, condoluisti humanam perire naturam. Et ideo in hanc lachrymarum vallem descendens, pro nostris erratibus & piaculis formam seruilem suscepisti, in qua te permisti ab iniquis teneri, flagellari, ad vltimum verò crucifigi. Nunc autem in sancta imagine tua crucifigeris Domine iterum, ad confusionem impiorum omnium infidelium, & ad corroborationem omnium in te credentium. Et ideo tibi omnipotenti Deo vnà cum patre spirituque sancto gloria sit per cuncta seculorum secula, decus & fortitudo, virtus atque victoria, Amen.

Audite omnes Ecclesiæ filij cætera, quæ postmodum facta. ipse enim mysterij fuit dispensatio. Postquam enim, vt superius dictum est, latus sanctæ imaginis illius aper- tum est, continuò exiit sanguinis & aqua. Dixerunt autem principes sacerdotum: Afferatur vas ad locum vulneris, & videamus exitum rei. Qui ilicò detulerunt hydriam, & ad locum vulneris, vnde sanguis & aqua decurrebant, statuerunt. Quæ absque vlla mora subito repleta est. Dixerunt autem adinuicem: Quoniam susurrant Christum colentes, quòd signa & inaudita multa fecerit in mundo, quæ nemo alius agere potuit accipiamus hunc sanguinem & aquam hanc, & deferamus ad nostram synagogam, & congregemus vniuersos, qui se malè habent: sin aliàs, ostentui habeantur à nobis cuncta, quæ à suis sequacibus asseritur de eo. Hæc dicentes, hydriam deferunt ad synagogam, æstimantes se Christo Iesu Domino nostro æterni Regis filio maximam inferre posse iniuriam. Congregauerunt igitur quoscunque repererunt languidos, & in còspectu Hebræorum introducti sunt in synagogam: inter quos quidam prouectæ ætatis erat homo, quem à natiuitate sua grauissimam possederat corporis molestia, quæ Græca locutione *καρδαμύστος*, Latine verò dissolutio membrorum dicitur. Hic dum primùm ab eis fuisset perunctus, repente de suo grabato quasi ceruus exiliens, ad laudem filij Dei incolumis redditus, ad propria remeavit. Deinde adducentes caecos nonnullos, loca eorum luminum perungere studuerunt. Qui ipsi statim in Christi Iesu nomine discussa cæcitate, post multos annos lumen amissum recipere meruerunt. Aegrotantes autem plurimi, ad hoc spectaculum sunt adducti, manibus post terga reuinctis. Cumque & illi fuissent peruncti, mirabili virtute Dei vndique perfusi, sensu redintegrato pristino, ad propria dum reuertuntur sanissimi, laudes Dei omnipotentis filio Iesu Christo Domino Saluatoris nostro persoluuntur ab omni populo.

Tumultus autem exortus est magnus per totam tandè urbem, concurrentibus omnibus propter innumerabilia, quæ fiebant, miracula. Et quicunque varijs languoribus infirmos possessos habebant apud se, illuc eos deducentes perungebant, & statim sanitatem quam desiderabant, cõsequerantur. Omne autem, ad quoscunque peruenire potuit opinio, afferentes infirmos, quos habere poterant in domibus, paralyticos, caecos, claudos, surdos, mutos, & leprosos siue aridos, deducebant eos ad synagogam Iudæorum, vbi hæc signa fiebant diuinitus. Sed quauis maxima esset hæc eadem synagoga, nequaquam tamen recipere poterat superuenientium multitudinem. infinita enim erant populorũ carerua, quæ illuc vndique confluebant propter innumerabilia miracula & prodigia, quæ pro sua nimia prolixitate, nè fastidium generent, transgrediendo prætermittuntur. Omnes autem principes sacerdotum & seniores, & omnis turba Iudæorum, paruulorum ac maiorum, & mulierum, videntes quæ facta fuerant, crediderunt in Dominum nostrum Iesum Christum, & dicebant: Gloria tibi sit æterne Deus & omnipotens pater, qui nobis indignis, quauis serò, reuelasti vnicum filium tuum, Dominum nostrum Iesum Christum, quem, vt Esaiæ vaticinium cecinit, virgo concepit, & virgo peperit, ac post partum virgo permansit. Gloria tibi sit Christe fili Dei, qui tanta miracula nobis miseris demonstrasti. Tibi credimus, tu nobis esto propitius, & nos suscipere dignare, quia ex toto corde, & tota anima atque virtute ad te confugimus. Hæc & his similia clamantes dicebant, lachrymas autem amaras emittebant & singultus.

Postquam autem curati sunt cuncti, qui ægritudine detinebantur, occurrit omnis multitudo Iudæorum ad domum sanctæ ecclesiæ, quæ in eadem vrbe erat, vbi & metropolitanum inuenerunt. Cuius prouoluti vestigijs, se peccasse, se grauer deliquisse, magnis vocibus fatebantur. Qui cum ab ijs perquireret omnem rei gestæ veritatem, sanctam iconam Domini Saluatoris eidem demonstrantes, annunciauerunt cuncta,

Cap. 3.

Sanguis ex latece imaginis Christi à Iudæis cõseruatur.

Miracula ex sanguine imaginis Christi.

Iudæi per multi credidit in Christum.

Esa. 7.

Cap. 4. Consecetur metropolitano sua peccata.

UR IUS
 OBER
 IOBER
 RVIII
 5

cuncta, quæ in ea exercuerant: & qualiter ab icu lanceæ, sanguis & aqua emanavit ex latere ipsius, necnon & de mirabilibus ab ea ostensis, illi retulerunt per ordinem. Ille verò interrogabat, qualiter icona ipsa ab ijs fuisset reperta, & si ab aliquo eam accepissent. At illi retulerunt ei, quòd quidam Chisticola per obliuionē in cellula synagoge proxima dimississet eandem iconam, dum se ad alium locum transferret hospitandi gratia. Qui statim iuberet inquiri, & repertus, in præsentia Domini metropolitani statui. Cumque ab eo studiosissimè fuisset interrogatus, quomodo icona apud se deuenisset, vel à quo tam mirabiliter posita esset, respòdit dicens, quòd Nico demus, qui ad Iesum nocte venerat, proprijs manibus eam composuisset, & moriens Gamalieli tradidisset. Gamaliel autem Doctoris gentium Pauli ἡγασκάλος, cùm diem sibi cerneret adesse extremum, Iacobo eam reliquit, & Iacobus Simeoni & Zachæo, & sic per successores temporum in Hierosolyma perduravit, vsquequò subuersio illius vrbs patrata est quadragesimo & tercio anno post ascensionem Domini & Saluatoris ad cælos. Sed biennium antè, quàm Titus & Vespasianus eandem subuerterent urbem, admoniti sunt à spiritu sancto fideles atque discipuli Christi, vt relicta vrbe, ad regnum se transferrent Agrippæ Regis: quia ipse tunc Agrippa Romanis foederatus erat. Qui egressi ab vrbe, omnia quæ ad cultum nostræ religionis vel fidei pertinere videbantur, secum auferentes, in has regiones transfulerunt se. Quo tempore etiam icona cum cæteris rebus ecclesiasticis deportata, vsq; hodiè in Syria permanit, quam ego ipse à parentibus ex hac luce migrantibus mihi traditam, iure hæreditario vsque nunc possèdi. Hæc certa & manifesta ratio est de icona sancta Domini Saluatoris, qualiter de Iudæa in Syria partes deuenit.

Auditis his sermonibus, reuerendissimus metropolitanus valdè hilaris redditus, conuersus ad populum Israëliticum, dicebat: Conuertere Israël ad Dominū patrem vniuersorum viuētium, & adora nobiscum eius filium, per quem sunt omnia creata, & spiritum sanctum, qui est viuificator cunctorū viuētium, & illuminator nostrarum animarum, festina debitum absolue votum. Omnis autem turba stirpis Iudæicæ, clara voce coepit cantare & dicere: Vnus Deus pater, & ipse ingenuus: Vnus filius, & ipse vnigenitus Christus, quem patres nostri crucifixerūt, & nos ipsum agnouimus verum Dominum. Vnus spiritus sanctus, & ab vtroque procedens, per quem veraciter nos credimus esse saluandos. Hæc dicentes, posttrati genibus ipsius, veniam postulabant de suis consueque sceleribus per baptismi remedium. Quos suscipiens beatus antistes cum suis clericis, per dies plurimos de disciplina erudiuit Christiana. Ad ultimum verò catechumenos factos, & triduo peracto ieiunio, ex aqua & spiritu sancto regenerauit eos.

Iudæi baptizantur.

Cap. 5.

Postquam verò baptismum consecuti sunt, rogabant enixiùs sanctum virum, vt synagogam suam ecclesiā consecraret in honore sancti Saluatoris mundi. Quorum petitionem minimè aspernatus, synagogam illorum, quæ maior esse videbatur, in nomine vnigeniti filij Dei redemptoris mundi consecrauit. Extunc itaque per diuersas orbis terræ nationes & prouincias mos inoleuit, vt basilicas plurimas vel oratoria pontifices Christianæ legis, in honore sancti Saluatoris mundi condere & dedicare non desinant. Nam antea antiquiores nostri vel maiores hoc peragere minimè præsumperunt. Sed ad narrationis nostræ ordinem reflectamus articulum. Rogauerunt autem metropolitanus præfatum virum, vt cæteras synagogas eorum in honore quorundam martyrum consecrando reconciliaret. Itaque & huic petitioni libenter animi accommodauit, & quæ illi suggererunt, Dei iuuamine fretus, cuncta expleuit deuotus. Factum est gaudium magnum in ciuitate illa, non solum de sanitate corporum, quæ emanauerat maxima: sed & de tantis animabus, quæ ab interitu satanæ ad vitam æternam fuerunt reuocata.

for. * metropolitani præfati viri,

Cap. 6.

Venerabilis verò & summus antistes die noctuq; varijs fluctuabat cogitationibus de hydria, quæ Dominicū intra se retinebat cruorem, valdè hestitans, quid de eo oportunitum fuisset peragere. Tandem autem salubri reperto consilio, omnium Ecclesiarum, quæ per orbem terræ longè lateque consistebant, inestimabile atq; profuturum prouidit consolationis remedium. Denique ampullas præcepit fieri vitreas, in quibus portiones misit singulas de sanguine & aqua, quæ de imagine Domini Saluatoris nostri decurrerunt, quas etiam per Asiam, Aphricam, Europam per suos nuncios dirigens, cuncta quæ apud urbem iam dictam suo tempore contigerant, suis scriptis vel eloquijs manifestissimè vniuersis sanctæ Ecclesie filijs viriliter declarauit. Hoc in super ab his

ab his efflagitans, vt per annos singulos in mense Nouembri, qui apud Hebraeos est nonus, apud nos verò mensis vndecimus, vno die ipsius mensis, id est, quinto Idus Nouembris, non minori reuerentia, quàm natalis Domini vel paschalis, ista dies præcipua obseruatione colatur.

Hæc est vera & vehementer credula ratio de cruore lateris Domini nostri Saluatoris, qui profluxit de sancta imagine ipsius, quæ crucifixa est in Syria, in Beryto ciuitate. Hic est etiam sanguis ille Dominicus, qui apud plerosque repertus esse dicitur. Nec esse aliter æstimandum à verè catholicis, præter id quod scribitur à nobis, quasi ex carne & sanguine Christi aliquid possit in mundo inueniri, nisi illud, quod in ara altaris per manus sacerdotum quotidie spiritualiter efficitur. Hæc ergo sciens, amantissimi patres & fratres, acceleravi declarare vobis ad ædificationem animarum vestrarum, ad incrementum vestrae fidei, vt & in hoc scire valeatis, quanta sit virtus & pietas Domini Saluatoris nostri Iesu Christi. Idcirco in fide fortes estote, & congaudete super magna & obstupenda eius miracula, quæ in nostra generatione à Deo sunt patrata. Et date illi gloriam cum lætitia gaudentes, & cum nimia compunctione eius maiestati immensas gratias agite, eò quod fidei suæ & scientiæ dignos vos fecit esse. Ipsi Christo Iesu Saluatori, cum patre sancto que spiritu gloria sit honor que, laus etiam perennis, qui sempiternum atque indiuisum absque initio & fine obtinet imperium.

Festū huius miraculi indicitur in perpetuam rei memoriam Cap. 7.

Spiritualiter, id est, inuisibiliter, & tamè realiter & substantialiter.

In VII. Synodo, quæ est altera Nicena, sequuntur hæc:

Constantinus sanctissimus Episcopus Constantiæ, quæ est in Cypro, dixit: Ecce is, qui ab immortalitate appellationem sortitus est, totam hanc sacram congregationem ad compunctionem & lachrymas compulit. Non enim venerandas esse tantummodò imagines sanctorum docuit, sed & maximas quasdam medicandi rationes ab his proficisci. Tharadius sanctissimus patriarcha dixit: Sed quispiam dixerit, quam obrè miracula à nostris imaginibus non eduntur? Cui sanè ità cum Apostolo sit responsum: Miracula non credētibz dantur, sed illis, qui in incredulitate versantur. Hi igitur, qui imaginem ità tractabant, infideles erant: qua de causa signum illis datum est à Deo per imaginem, vt ea ratione ad fidem nostram Christianam traherentur. Generatio enim improba & adultera signum quærit, & signum non dabitur illi.

Athanasius dicit.

1. Cor. 14.

Matth. 12.

VITA BREVIS SANCTI VICTONIS VIRDVNENSIS EPISCOPI ET CONFESSORIS, VT HABETUR IN ANTIQUISSIMO MS. CODICE ECCLESIE TRAIECTENSIS.

TEMPORE Clodouei Regis Francorū idem Rex cūm ciuitatem Virdunensem sibi rebellem obsidens subiugasset, defuncto sancto Firmino eiusdem vrbs Episcopo, beatum Victonē fama nimie sanctitatis fulgentem, totius cleri & populi acclamatione Episcopū fieri procurauit. Qui pontifex factus, & sanctissimè viuens, multis miraculis & præcipuè in leproforum curatione refulsit. Inter cetera verò cūm quodam tempore serpens miræ magnitudinis in quodam specu quod erat in loco vbi nunc vsq; Crux magna lapidea consistit, iuxta viam publicam prope sancti monasterium latitaret, ex cuius statu tam homines quàm animalia ibidem transeuntes occidebantur, & incolæ illius terræ sanctum Victonem interpellassent, vt eos ab huiusmodi interitu liberaret, sanctus post triduanum ieiunium omnibus indictum, cūm vniuerso populo ad foramen speluncæ perrexit. Cuius aditum cūm fuisset ingressus nil cunctatus, stolam arripiens qua erat indutus, serpentem illum horrificum fortiter alligauit, eumque sub diuo foras extrahens, spectante populo, dicto citius extinxit: populum & iumenta liberans à morte pestis. Tandem post sanctæ prædicationis & pietatis exercitia, & maxima miracula, sanctus Victo, spiritibus Angelicis ei obuiam venientibus & coronam imponentibus, quinto, Idus Nouemb. migravit ad Dominum. Ad cuius tumbam meritis eius cæci illuminati, dæmoniacy curati, claudicri,

9. Nouemb. s. Victo fit Virdunensis Episcopus.

Serpentem ingētis magnitudinis diuina virtute occidit.

Feliciter obit.

X crecti,

VIRIUS

RVIII
5